

No es creguin això de la continuïtat

ANTONIO FRANCO

Per molt que en el Govern repeteixin bastants consellers, no es creguin al peu de la lletra els titulars de diaris que parlen de continuïtat. Això és únicament una manera de parlar. Alguns al·ludeixen a la continuïtat amb certa ingenuïtat, però, en el fons, és majoritàriament un argument de mala llet emès pels que desitgen que es repeteixin les estridències de l'anterior Govern d'esquerres. Però si atenem l'eslògan favorit de **José Montilla**, *Fets i no paraules*, tal com ha anat la gestació de l'Entesa, tal com han començat a expressar-se el nou president i els seus socis de Govern, hi ha indicis concrets que, de continuïtat, res.

L'oposició ho sap. De cop i volta, han desaparegut els somriures de suficiència que abundaven abans del debat d'investidura. Penja sobre els caps de l'oposició la por que puguin ser, de moment, quatre anys. Fa només tres mesos, aquesta mateixa oposició estava eufòrica perquè el contrincant electoral era **Montilla** en lloc de **Pasqual Maragall**. Miopia. Li semblava tan fàcil atacar el cordovès que aspirava al càrrec de **Macià**, **Companys** i **Tarradellas**, que en lloc d'intentar guanyar-lo, va decidir intentar aixafar-lo per golejada a través d'un plebiscit. Ja sabem el que ha passat: l'oposició va perdre el plebiscit i ja no li va ser suficient la mera victòria relativa.

Malgrat aquesta lliçó, l'oposició va persistir en els seus errors de càlcul. Quan **Montilla** va començar a parlar, amb els vots necessaris del Parlament a la butxaca, va continuar el menyspreu. Creia de totes totes en el fil conductor del *Polònia*, de TV-3, magnificant les seves limitacions a l'expressar-se en català i la seva rigidesa com a orador. Però, de manera particular, l'oposició esperava un espectacle en la negociació entre PSC, ERC i Iniciativa. Confiava en l'*efecte Iznájar*. Que la falta de pedigrí catalanista de **Montilla** acabaria fent cruixir les entranyes de **Carod**, **Puigcercós** i **Saura** com en el fons remouen les tripes d'amplis sectors del nacionalisme burgès.

Aquesta visió era fruit d'una altra miopia. **Carod** i companyia creuen més en el que ells mateixos diuen sobre el catalanisme popular del que sospiten a CiU i el PP. A més a més, **Montilla** és un especialista a desbordar per l'esquerra. Ja està a les hemeroteques que ha posat com a prova que el català necessita protecció el seu propi accent tosc. Així mateix, les actes del Parlament recullen la seva definició, feta davant la mirada del seu pare i la seva mare, que Catalunya ara és la seva pàtria; que no ho és pels seus avantpassats, sinó pels seus descendents, un missatge amb particular força ara que vivim la segona i definitiva onada d'immigrants.

HI HA DIVERSES claus que confirmaran que no som davant d'una continuïtat. **Montilla**, un home d'esquerreres que creu en els esforços col·lectius, no és l'individualista **Maragall**. Això és importantíssim. El PSC no actuarà amb el primer com ho va fer amb el segon. Tampoc **Carod** i Esquerra es comportaran de la mateixa manera amb aquest president, que, per la seva part, hi buscarà la màxima complicitat horitzontal que li permeti l'autoritat final del seu càrrec. Les lliçons apreses durant tres anys greixaran aquestes predisposicions a anar en equip, que són notablement millors i més madures que les que hi havia al Tinell. Que consti que **Maragall** ha acabat pagant una factura que no era exclusivament seva, i no només deixa l'Estatut que **Jordi Pujol** no va aconseguir mai, sinó que, ara que ha sortit d'escena, brota l'evidència que va iniciar un gir social a la Generalitat que, en si mateix, sí que requereix continuïtat.

Una de les veritats o mentides a mitges que es difonen ara és que **Montilla** ha arribat al seu actual càrrec gràcies a l'obertura de mires que va donar **Pujol** al catalanisme. Sí, però no exclusivament. La lucidesa del fundador de CiU va ser entendre que el nacionalisme no podria ser hegemònic si no era integrador. Però **Montilla** és molt més fill polític de tot el que han fet i encarnat el PSC i **Maragall** que de cap altra formació o persona. La prova del nou l'ha donat **Felip Puig** amb el seu missatge que, amb **Montilla**, la Generalitat s'assemblarà a una simple diputació o a una autonomia com n'hi ha tantes. I és que, per a l'imaginari d'alguns nacionalistes conservadors, la integració de què

parlava **Pujol** era necessària o potser inevitable, però mantenint uns límits que ara s'han transgredit.

LA SRIETAT i discreció durant la negociació del Govern no és continuïtat. Encara menys els canvis conceptuals d'alguns departaments: que Benestar i Família passi a ser Acció Social i Ciutadania, o que Agricultura sumi els conceptes d'Alimentació i d'Acció Rural, o que se subratlli que la innovació i la vida empresarial són inseparables de la universitat, em sembla prometedor. Que algú tan poc sospitós com **Carod**, el partit del qual tindrà la màxima responsabilitat en la cultura i la defensa del català, estigui explicant per activa i per passiva que s'ha de despolititzar la llengua i reforçar el seu caràcter d'eina comunicativa, és una inflexió interessant quan els únics que aquests dies han remogut aquesta qüestió al Parlament han estat el PP i Ciutadans. No, no crec que estiguem, finalment, davant de cap continuïtat. I és **Montilla** qui encarna el gir. Deien d'ell que era inexpressiu, però en les poques setmanes que han passat des de les eleccions, la seva figura i el seu perfil propi estan expressant moltes coses.

Article publicat a El Periódico de Catalunya, 1 de desembre de 2006